

Sygn. akt IV CSK 260/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku Syndyka masy upadłości E. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej
z siedzibą w M.
przy uczestnictwie W. S. J.
o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt IX Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 18 grudnia 2015 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 30 czerwca 2015 r., którym został oddalony wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia przez uczestnika postępowania działalności gospodarczej. Powołując się na naruszenie art. 373 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze, w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej przez art. 428 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2016 r., poz. 1574 ze zm.), obecnie: Prawo upadłościowe (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 233 ze zm. - dalej: „Pr. upadł.”) oraz art. 6, 65 § 2 i 703 k.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 30 czerwca 2015 r. i orzeczenie zgodnie z żądaniem wniosku, ewentualnie przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 373 ust. 1 pkt 2 i 3 Pr.upadł. i wyjaśnienia „...czy przedmiotowy przepis ma wyłącznie zastosowanie w sytuacji

niewydania i niszczenia majątku masy upadłości jedynie przez upadłego czy także inne osoby i podmioty, które znajdują się w dyspozycji majątku upadłego...”. Poza tym skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, wyjaśnić, na czym one polegają i przytoczyć argumenty jurydyczne prowadzące do rozbieżnych ocen albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom, nie przedstawił bowiem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie przytoczył argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen ani nie wykazał rozbieżności w orzecznictwie. Ograniczył się do postawienia pytania i wskazania na pogląd wyrażony w jednym z licznych komentarzy do Prawa upadłościowego i naprawczego, wydanym w 2003 r. Samo pytanie zostało natomiast sformułowane w sposób niejasny, gdyż nie wyjaśniono jakich podmiotów ma dotyczyć sformułowanie „...inne osoby i podmioty, które znajdują się w dyspozycji majątku upadłego...”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność

skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności wniesionej skargi. Odwołał się jedynie do argumentów przytoczonych w uzasadnieniu powołanych podstaw kasacyjnych, dodając, że skarga kasacyjna jest „... oczywiście zasadna, a rozwinięcie opisu okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej zostały szerzej zawarte w uzasadnieniu niniejszej skargi...”.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.